

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

POBOŽEN MESEČNI LIST

Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašanja verske istine od Marijinoga nevtopenoga poprijetja, ki se je obhajala l. 1904, dec. 8. Te den je Marijin list kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Namen Marijinoga lista je širiti Marijino čast i s čistimi dohodki podpirati Dom duhovnih vaj, posvečen sv. Družini v Slovenskoj krajini, kak i sirotišnico Deteta Marije v Turnišči na tolažbo razžaljenomi Srci Jezusovomi.

Marijikin Ogracek je versko-vzgojna priloga Marijinoga Lista za mladino, naj se po njenih navukaj srca mladine napunijo z jakostmi Marijine mladosti.

Cena: na skupni naslov 16 Din., na posameznoga 20 Din., v inozemstvo 40 Din. letno. V inozemstvo se pošila z Novinami za 100 Din. letno.

Kalendar Srca Jezusovoga brezplačno dobi vsaki naročnik, ki je plačao naročnino i bo l. 1940 tudi naročnik. Naročnina se do konca junija vsa mora plačati.

Duhovne dobrote. Za naročnike Mar. Lista se služijo večne meše v Celji, Grobljah i v Soboti, tjedensko edna v Črensovcih i dnevne v Linzi v „Seraphinskem dobrodelnom društvu“, štero da letno za svoje kotrige več jezer svetih meš služiti. Vsakoga naročnika potrebe se sklenejo v tjedensko sveto mešo, naj je samo naznani na vredništvo.

Vrednik: KLEKL JOŽEF, vp. pleb., Črensovci, Slov. krajina.

Tiskarna Balkányi Ernesta v Lendavi.

DARI.

K podpornomi društvu „Dom sv. Frančiška“ v Črensovcih so pristopili in darovali v din sledeči iz Vadarcov: po 2 din: Tanacek Franc št. 19, Tanacek Franc št. 90. Po 1 din: Vljaj Angela, Kovač Alojz, Benkič Josip, Žilavec Janoš, Šarkanj Marija, Režek Henrik, Mihalič Leopold, Perger Vilmoš, Lapoš Jozefa, Žilavec Alojz, Kerec Franc. Po 0'50 din: Sakovič Marija. Po 0'25 din: Flegar Janoš, Zökš Anton, Žilavec Frančiška.

Na „Dom sv. Frančiška“ so darovali v din sledeči: Matko Marija, Odranci na čast sv. Antoni v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije, 20, Zver Marta in Anika iz Izakovec v zahvalo za srečno vrnitev iz Francije, 20, Klais Ana, Martjanci, 5.50, Karas Treza nabrala v Martjancih 14. l. iz Martjanec, 10. — Oča sirot, povrni vsem obilno - Odbor.

Leto 36.

8. aprila 1940.

Številka 4.

Marija, ne zapusti nas.

Marija! Kralica mira! Vidiš z nebes našo skuzno dolino? Vidiš tudi curke krvi, ki se mešajo s skuzami? Čuješ grmenje topov, brnenje letal? Čuješ jok i bridko zdihavanje jezero i jezero ranjenih i vmirajočih? Vidiš strah i trepet milijonov i milijonov, ki se bojimo, da se ogenj bojnoga vihera razširi tudi na naše mirne kraje, na ves svet?

Da, Ti vse to vidiš, Ti vse to čuješ.

Marija! Naša Mati! Kak trepeče Tvoje srce za nas, Tvojo deco. Kak ti meč bolečin znova preboda srce, gda vidiš vse te grozote, ki protijo celomi sveti. Gda vidiš nedužno deco vmirati od krogle. Gda vidiš ženske i starce tak nesrečno se ločiti s toga sveta!

Ti, o Marija, si naša Mati! I to najbolša, najmilejša, pa tudi najmogočnejša Mati! Mi verjemo, da Tvoje materinsko srce v teh strašnih časih bije samo za nas, tvojo deco.

Verjemo, da si vse včinila, da se ta nesrečna bojna ne bi začela. A Tvojega glasa neso poslušali. Deca so svoje matere ne bogala.

Vseedno nesi nas zavrgla. Posebno nas ne, ki se s Tebov vred žalostimo, da je do toga prišlo i s Tebov vred želimo, da bi se svet rešo kak najprle te strašne kaštige.

V začetki, gda bi še pomagalo, so Tvojega materinskega opomina ne poslušali... Zato se jim zdaj gvera. Zdaj trpijo.

A proti nevarnost tudi nam.

Marija, če je mogoče, odvrni od nas to največšo nesrečo i reši nas.

Če pa smo v božih računih tudi mi na vrsti, če smo tudi mi natelko razžalili svojega nebeskega Očo, da nam ne ostane druga pokora kak ta največša, potem, Marija, pa nam pridi na pomoč, da to pokoro i te boži opomin sprimemo z velkim srcem, da tudi mi junaški doprinesemo svoj dug pred tron nebeskega Oče, da se nas potem smiljuje, da nam odpusti, da nas sprejme.

O, Marija, kajkoli bo — prosimo Te nezapusti nas.

Po ločitvi

Žmetna je ločitev bila,
teško sam jemao slovo:
jokala mi mati mila,
skuznato mi b'lo oko.

Lüba mati mi pravila:
Sinek lübi, sinek moj,
oh, či več te ne bom vidla —
ne idi ešče, ne, postoj!

Srce mi pa krvavelo,
düša mi trpela je;
dužnost zvala me na delo,
lübav pa müdila me.

— Oh, pa tü zdaj v tihoj noči,
kak mi žmetno za moj dom,
i za one blage oči,
ki pozabil jih ne bom.

Oh, pa tak po tihoj noči
srce dve skuzita se,
z dvojih prle sühih oči
vlevlo bridke se skuzé.

Prvi slovenski misijonar-duhovnik na Japonskem

Antolin Avguštin, misijonar na daljnem Japonskem, je rojen 22. maja 1911. v Beltincih. Oče Andrej in mati Ana Škafar še živeta. Ljudsko šolo je obiskoval v Beltincih, gimnazijo pa v Soboti in v Foglizzo v Italiji in na Radni pri Boštanju. V red S. S. je vstopil 1930. V noviciatu je bil eno leto v Moglia, Chieri v Italiji. Preoblečen 30. X. 1930. Zaobljube je naredil 17. IX. 1931. Na Japonsko odšel 1. X. 1934. kjer je študiral bogoslovje v Japonskem glavnem mestu Tokio.

*

Gotovo vam je že znano, da je bil 16. marca t. l. na Japonskem posvečen v mašnika. Tako smo Slovenci dobili spet enega misijonarja-duhovnika. Rad bi malo bolj seznanil slovenske rojake z gospodom novomašnikom, povedati želim zlasti reči, ki jih on sam ne bi nikdar hotel povedati.

Gospod Antolin Avguštin je prvi slovenski misijonar-duhovnik na Japonskem. Prišel je sem eno leto pred menoj. Njegovo misijonsko delo, ki ga je vršil tu v Tokiu kot bogoslovec, vam je sicer že precej poznano, a marsikatera stvar še ne veste. Zato naj vam malo opišem svojega sobrata, sorojaka in velikega prijatelja. Gospod novomašnik seveda govori zelo rad slovenski in tudi precej dobro zna. Naučil se je pa tudi več drugih jezikov, sam pravi, da se je moral že z dvanajstimi ukvarjati. In to mu vedno dobro služi. Tudi japonščine se ne boji preveč. Bogoslovje je študiral štiri leta v tokijskem zunanjem semenišču. Tudi tu se je dobro postavil, saj je pokazal, da tudi Slovenci nekaj zmoremo, ko je pred dvema letoma dosegel prvo mesto. A študij ni bil njegovo edino opravilo. Vsa leta, kar se nahaja na Japonskem, je redno poučeval na naši privatni višji gimnaziji. Bil je močna učna moč v fiziki, kemiji in drugih naravoslovnih vedah.

Poleg tega je tudi dober glasbenik, igra klavir, gosli in še druge instrumente. Pred nekaj leti je vodil majhen salezijanski orkester, zdaj spet ustanavlja novega. Veščak je posebno v gregorijanskem petju. Na raznih akademijah nas večkrat presenetijo celo s svojimi lastnimi skladbami. Če bi videli naše programe za razne svečanosti, bi videli večkrat tudi njegovo ime zapisano pred kakšno „Ave Marijo“ za solo in orkester ali

kakšno drugo pesmijo za štiriglasni bogoslovski zbor. Prav za praznik sv. Janeza Boska pripravlja novo Marijino pesem, duet s spremljavo majhnega orkestra, Za svojo in svojih tovarišev novo mašo je zložil aklamacije za triglasni moški zbor. V njegovih skladbah se odraža pravo slovensko srce, čeprav so nekoliko bolj težke. O tem vam lahko pišem, ker sam sodelujem pri zboru kot tenorist, pri orkestru pa kot klarinetist.

Zaradi njegovih sposobnosti in nadarjenosti so ga gospodje predstojniki določili, da je eno leto pomagat tudi g. župniku v Mikavažimi. Z velikim uspehom je deloval med tamkajšnjo mladino. Zato se tudi slišijo glasovi, da bo g. Antolin ostal v Tokiju v bogoslovnici zaradi poučevanja bogoslovcev in modroslovcev. Toda on sam vedno govori o pravem misijonskem delovanju. Na vsak način hoče na misijonsko polje. Mislim, da se mu bo ta želja izpolnila. Morda ga bo zavedla misijonska pot doli na Južno Japonsko, na otok Kjušu, kjer so razmere še težje, kajti tam je še vse tako, kot je bilo pred 60 leti. Sicer pa kjerkoli bo, povsod bo potreben vaše molitve in gmotne podpore.

Ne mislite, da sem hotel s temi vrsticami pretirano povzdigovati novomašnika. Ne, hotel sem le povedati, kar je res in česar on sam nikdar ne bi povedal. Vem, da me bo zaradi tega okregal, a takrat bo že prepozno. Le eno bi priporočal svojim dragim rojakom in misijonskim prijateljem: podpirajte tega mladega misijonarja, ki toliko dobrega obeta, da bo njegovo delovanje obrodilo veliko sadu. Vsem se bo izkazal zelo hvaležnega. Vsi mu želimo veliko uspeha in obilo božje milosti v njegovem duhovniškem misijonskem življenju. X.

* * *

Pred zemljevidom ogromne Azije je stal deček, ki ga je rodila naša skromna mati. Neki skrivnostni glas ga vpraša:

„Ali vidiš to ogromno otočje? Imenuje se Japonska. Ali veš, da v tej deželi živi 90 milijonov poganov? Ali ne bi šel med nje oznanjevat besedo Tistega, ki je rekel: Pojdite in učite vse narode?“

Ta deček je velikodušno sledil skrivnostnemu glasu in Gospod vsega človeštva, tudi poganov, mu je pred kratkim dal veliko nagrado. Postal je njegov duhovnik. Postal je iz misijonarčka pravi misijonar. Samo Bog ve, kako srčno si je želel to doseči.

Mi vsi se ob tem velikem dogodku prav iz srca radujemo z g. novomašnikom in z njegovimi domačimi. Dragi starši, velika razdalja med vami in vašim dragim sinom, vam ne sme greniti tega veselja. Saj ste ga dali nebeškemu Vrtnarju res velikodušno ravno v času, ko bi vam bil doma potreben. A dali ste ga. Vaša velika žrtev je žestotero krat poplačana in bo še bolj...

*

Prvi misijonar, ki je prišel na Japonsko, je bil sv. Frančišek Ksaverij leta 1549 z dvema drugima misijonarima. Vsi trije so bili Jezuitje. Za njimi so prišli frančiškani, dominikanci in avguštijanci. Dosegli so krasne uspehe. L. 1614. je bilo že 1 milijon kristjanov. Strahovito preganjanje je v 17. stoletju to delo skoraj uničilo. Ko so prišli l. 1865 spet prvi misijonarji na Japonsko, so našli še nad 60.000 starih tajnih katolikov iz 17. stoletja. Kako globoko je bila zasidrana krščanska vera v njihovih srcih, vidimo iz tega, da so se 200 let ohranili brez duhovnikov.

Od 90 milijonov prebivalcev je danes komaj 250.000 katoličanov. Duhovnikov je na Japonskem 539 (od teh je 168 domačinov). Bratov pomočnikov je 286 (od teh 153 domačinov). Sester je približno 1070 (od teh 590 domačink). Katehetov je 1078, učiteljev pa 1206. Osnovnih šol imajo 145 s 14.230 učenci. Srednjih šol je 59 s 15.036 učenci. Cerkev in kapelic je 391. Velikih seminaristov je 112, a dijakov v malih semeniščih 276. Domov za zapuščene in sirote imajo 27 s 830 varovanci. V Tokiju je 1 kat. univerza. Bolnic vseh je 15.

Na Japonskem je nakopičenih premnogo težav na poti kat. veri. Tudi take težave so, ki so v naših krajih neznane, ker izvirajo prav iz značaja japonskega naroda.

Vsa druga verstva na Japonskem, ki so v nasprotju s kat. vero, bi se dala spraviti v tri skupine: 1. razne protestantske ločine, 2. brezverstvo sploh, 3. budizem in državna vera-šintoizem.

Ali so Japonci verni: Odgovor na to vprašanje je težek, saj je njihova miselnost čisto drugačna v tem oziru kot pa je naša. Japonec se bo na primer hitro ogrel za kako vero, potem pa bo čisto mirno spet prešel na svojo staro. Najdeš družino, v kateri vsak član pripada k drugi veri, ali pa različnim ločinam iste vere. Starši prepustijo svojim otrokom popolno prostost, da študirajo na kakršni šoli hočejo in da spoznajo vero, kakršno sami hočejo. Najdeš ljudi, ki se prav dejansko udeležujejo obredov več drugih ver. Tako reš ne moreš uganiti, kateri veri kdo pripada.

Zdi se, da niso s srcem vdani božanstvu, ampak je to le nekaj zunanjega. To ni nič takega v kar bi Japonec moral verovati, ampak opravlja to ali ono pobožnost, ker je taka navada, ker je tako že od nekdaj. Vlogo igra le čuvstvo in domišljija. V japonski veri ni nič tako določenega, kar bi jo bistveno razlikovalo od drugih ver.

Japonec obožuje naravo in njeno dobroto, zato ga boš videl, da ima svojega boga ob bregovih bistrih potokov, ob kaki divje razrvani pečini in ob košatem drevju. Na polju si zatakne v tla iz papirja izrezane podobe, da so strašilom v prahu podobne in tam opravi svojo versko ceremonijo. Zdaj se bo prav po otročje obnašal v teh obredih, zdaj spet z vso slovesnostjo v prelestnih templjih. Verske vsebine pravzaprav ni

nobene. Le o tem je prepričan, da je Japonska dežela bogov, Japonci pa potomci bogov in zato deležni božje modrosti, torej srečni in nezmotljivi. Odtod taka razlika med nami in med njimi. Silno so ponosni na svoj rod. Svojim prednikom pa tistim, ki so domovino osrečili, zidajo krasna svetišča. Vera, čaščenje prednikov, domoljubje, vse to se prepleta in meša v nekaj nedoločenega, v nekaj meglenega, kakor je nejasna megla sama. To je torej Japonska.

Zdelo se nam je potrebno in koristno za čitatelje, da te prilike na kratko opišemo, zlasti pa versko lice tiste dežele, v kateri biva naš predragi misijonar. Hoteli smo posebno poudariti ovire, ki se postavljajo na pot za pokristjanjenje japonske duše. Te ovire so ogromne. In tako bomo razumeli, zakaj število kristjanov ni večje.

Bodoči napredek je predvsem v božjih rokah, pa tudi v naših. Pomagajmo misijonarjem z milodari, z molitvijo, z žrtvami, potrebno pa s tem, da jim vzgajamo in pošiljamo novih misijonarjev.

R. J.

Novomašni križ za misijonarja A. Antolina na Japonskem

Člani prekmurskega akademskega društva „Zavednosti“ so imeli lansko leto in imajo še tudi letos svoje sestanke v dvorani pri gg. misijonarjih na Taboru v Ljubljani. Za eno predavanje pri teh sestankih je bil naprošen prekmurski rojak g. misijonar Matija Contala, da bi predaval o misijonarjih iz Slov. Krajine, ki delujejo v poganskih deželah. Ker je bil pa gospod za določen dan zadržan je imel predavanje s slikami o prekmurskih misijonarjih misijonski strokovnjak g. Lado Lenček C. M. Ko je govoril o salez. misijonarju na Japonskem g. Avguštinu Antolinu iz Beltincev, ki se je pripravljaj na mašniško posvečenje, je predlagal, naj akademiki iz Slov. Krajine poklonijo svojemu rojaku novomašno dagilo. Z navdušenjem je bil ta predlog sprejet in zjedinili so se v tem, da poklonijo misijonarju novomašni križ. Člani „Zavednosti“ so darovali svoje prispevke s katerimi je bil kupljen novomašni križ in letošnje zimo poslan na Japonsko. Križ nosi napis: „Zavednost“ prekmurskemu misijonarju — Velika noč 1940. Križ je zelo lep. Dali so ga slikati. Sliko je priobčil misijonski list „Katoliški misijoni“. Sliko priobčujemo tudi mi. Z pošiljanjem križa so bile težave, vendar se je končno posrečilo, da je bil odposlan in mislimo, da ga gospod novomašnik misijonar ima že v rokah.

Novomašni križ misijonarja Antolina Avgušтина v Tokiu, dar „Zavednosti“, društva prekmurskih akademikov svojemu rojaku.

Pekeo.

Zdaj bi si lahko što mislo, da bo v tak velkoj nesreči bar mala tolažba to, da v pekli človek ne trpi sam, nego v družbi vnogih. Zato se tudi vnogokrat čuje: O, če pridem v pekeo, tam ne bom sam.

O, ti norc, bedak! Ka praviš? Da ne boš sam? Telko hujše za tebe. V pekli se ne boš mogeo pogovarjati, da bi ti to bilo v tolažbo; če se ne motim, bo ravno to najhujše, da ne bomo mogli najti ne pomoči, ne tolažbe, ne sočutja.

V pekli si eden ovomi trpljenje samo šče povekšajo. Tam so tak, da bi bili velka būtra trnja, ki se vkūp zvezani eden ovoga šče bole smicajo, kak pravi prorok Nahum. Ka te pomaga tam vnožina tovarišov. Ne so na pomoč, nego ešče breme, stisko, nered, zmešnjavo samo povekšajo; kelko bolše bi bilo, če bi sam bio.

Istina je, zavolo besnosti, v šteroj gorijo eden do ovoga, si želejo družbo zato, da se med sebov preklinjajo, da se eden ovomi režijo. „V čemeraj Gospoda vojskinih trum bo meo lūdstvo ognji za hrano;“ zato „se brat brati ne bo milo,“ pravi Izaija: „vsakši bo grizeo meso svoje roke,“ to se pravi: „Manasses bo grizeo Efraima i Efraim bo grizeo Manassesa.“

To je nazadnje, če se od bliže pogledne, dušno občutje puno sovraštva i posebno pogūblenim ne more biti v olejšanje, zato ka se med sebov tak strašno sovražijo, da se njim trpljenje, ki si ga eden ovomi povzročijo, vidi vsikdar premalo i bi si radi šče vekše povzročili, če bi si mogli; zato pravi prorok od vsakšega od njih: „Obrne se na desno i bo lakoto trpo; na levi bo grizeo i ne bo sit.“

Če je že to sovraštvo, ki ga majo pogūbleni eden do ovoga, obūpno, kakše more biti to sovraštvo, ki ga majo pogūbleni do hūdih dūhov, sovraštvo, ki je vzrok njihove nesreče. Strašna miseo! Siromaki bodo videli, da so oni, ki so bili tak zviti, hinavski v skušavanji, zdaj tak strašni, tak neizprosni v mantranji; spoznali bodo, kak sramotno so bili izdani, zato pomislite, kakšo odvratnost bodo čutili do njih.

I denok bo vsakši pogūbleni, kak pravi Job, vido svojega izdajalca poleg sebe tak da bi ga obinjavao. Pūstiti se bo morao, da ga bo njegov jezik zbadao, da ga bo njegova roka mantrala; na drugoj strani se pa pogūbleni niti ednok ne bo mogeo maščūvati nad hudičem. Hudič bo prišeo, da bo mantrao pogūblenoga, ali pogūbleni ne bo mogeo hudiča nazaj mantrati.

Denok se meni tudi to trpljenje ne vidi tak obūpno v primeri z drugim, ešče vekšim, ki ga zdaj hočem omeniti. Kajti tudi hūdi dūh ma omejeno moč pri mantranji, zato je tudi sovraštvo, ki ga majo pogūbleni do hūdih dūhov, omejeno.

Kakše mora biti sovraštvo pogubljenih do zveličanih v nebesaj! To bo v pogubljenih tak močno, tak globoko, tak neizrečeno grozo povzročalo, da se bodo sami sebe grizli kak da bi se jim mešalo. Neštetokrat zdignejo svoj pogled proti nebi; i videli bodo, s kakšim malim trüdom bi tüdi oni lahko dosegli tisto blaženost, štero so zdaj za večno zgübili. O, kakše preklinjanje, kakše obüпно kričanje se bo trgalo iz globočine njihovoga srca!

Kda so Jakobovi sinovje videli, da njihovoga brata Jožefa oča bole ceni i ga bole lübi, se njim je do nedužnoga zbüdilo takše sovraštvo, da so njemi življenje šteli vzeti. *„Hodimo i ga umorimo“*. Pa s čim njemi je oča skazao vekše poštüvanje? Z nikeliko lepšov oblekov, z malo lübeznivejšim nasmehom, z nikelko sladkejšim küšom.

Kaj bodo pa občütili pogübleni, kda bodo videli pri Bogi tak visiko podignjenoga ne samo svojega brata, nego mogoče tüdi kakšega svojega tekmeča, svojega neprijatela, ali kakšega, ki so ga v svojem življenji prezirali i ga meli za nemaka? To mora v njih srcih takše srde zbüditi, da bi pogübleni, če bi njim bilo dano na izbiro, da idejo v nebesa i se z blaženimi sküпно veselijo ali pa blažene potegnejo dol v peklenske moke, raj napravili to drügo.

To je toti nenaravna žela; denok se ne vidi nemogoča tistomi, ki zna kakša strast je nevoščenost. Sv. Ciprijan misli, da vsakša drüga nevola ma kakšo olejšavo; nevoščenost je pa nema: *„Neozdravljiva nesreča je — srečnoga sovražitü“*.

Ka je naznano Bog Heliji, ki si je zaslüžo kaštigo? Da njemi odvzeme dohodke, da njemi vniči deco i zatre njegov rad? Ne je bilo to najvažnejše. Nego da je svojega nasprotnika morao gledati v templi v največkem sijaji. *„Svojega nasprotnika boš gledao v templi v največkøj blaginji Izraela“*.

Pa vzemimo svetopisemskoga bogatina i Lazara. Zakaj je bogataš v groznih mokaj Lazara želo, naj njemi on prinese kaplice vode. *„Pošli Lazara“*. Ali ne bi bilo bolše prositi, naj njega tüdi ta dene, kde je Lazar, v nebesko veselje, kak pa prositi, naj Lazar stopi dol v to strašno trpljenje? Zakaj ga vznemirjati, kda počivle v Abrahamovom naročji? Zakaj ga omenja?

Ne čüдите se, pravi sv. Peter Krizolog: Ka zdaj trpeči želi, to ne želi zavolo kakše nove moke, nego staro sovraštvo se njemi zbüdi. *„Bole ga je grizla nevoščenost kak peklenski ogenj“*. Ne mogeo videti v takšøj slavi tistoga, ki ga je na zemli meo za menje kak svojega psa. Njegova žela, da bi od Lazara dobo malo vode, ne tak velka žela, da bi Lazari povzročo trpljenje. *„Velka je njegova strast i neznosna jeza, gda je vido srečnoga tistoga, ki ga je tü prezirao; zato ne želo, da bi on mogeo priti k Lazari, nego da bi Lazar bio pripelani k njemi“*. Mislim, da če bi ga pri toj priliki mogeo dobiti pod svoje škrample, da bi se vrgeo na njega kak besen pes ali divja zverina. Nezahvalen za kaplico vode bi njemi iz dna

srca vlejao v obraz celo morje ognja; probao bi njemi v ko-trige, v žile, v mišice vlejati ves pekeo.

Kakši srd morajo tej nesrečni v srci občutiti, gda vidijo, da bo njihov nasprotnik na veke blaženi, čeravno oni škripolejo, čeravno tūlijo, čeravno tak besno divjajo i njemi nemrejo nikdar niti najmenje škoditi, nikdar niti najmenje veselja skratiti, nikdar niti ednoga vlasa ne zmrstiti. Ali je ne to srd, ki vse čonte prešine? „Nevoščenost je gniloba za čonte“.

Novi svetniki i blaženi kat. Cerkve

Letos v poletji bodo sv. oča Pij XII. v časi od 2. maja do 2. junija dvignili na oltar dva svetnika i štiri blažene. Na Vnebozastopenje 2. maja bo kanonizacija blažene Marije Pelletier i blažene Gemme Galgani. Ti dve svetnici sta bili za blaženi razglašeni v maju 1933. leta. Marija Pelletier je bila redovnica iz kongregacije Notre Dame, ki jo je uslanovo sv. Janez Eudes. Ona sama je ustanovila kongregacijo Dobroga Pastira za slabe dekle. Gda je vmrla 1868. leta v starosti 72 let, je zapustila 300 samostanov i nad 9000 redovnic nove kongregacije.

Gemma Galgani je italijanska svetnica, rojena blūzi Lucce i je vmrla stara 25 let 1903. leta po dugoj i hūdoj bolezni. Njeno življenje je bilo malo poznano. Toda včasi po smrti je zaslovela po vnogi čūdaj i so se včasi začnola romanja na njeni grob.

Na Risale 12. maja bo razglašena za blaženo častitliva Filipina Duchesne. Ta svetnica je bila misijonarka i je 34 let delala v Severni Ameriki i vmrla 1852. leta.

Na svetek svete Trojice 19. maja bo k blaženim prišteta Španka Joahima Vedruna de Mas. Rojena je bila leta 1783. i se je poročila. V zakoni je mela 9 dece. Ko pa je postala vdovica, je 1826. leta ustanovila kongregacijo karmeličank od Bože lūbezni, ki se je posvetila vzgoji mladine i dvorbi betežnikov. Vmrla je 1854. v Barceloni za kolerov.

26. maja bo k blaženim prišteta Marija Roza. Bila je plemenitoga roda, doma iz Brescie v gornjoj Italiji. Postala je redovnica i ustanovila kongregacijo za podvorbo betežnikov. Vmrla je leta 1855. Končno bo v nedelo 2. junija k blaženim prišteja še Francozinja Emilija Rodat, redovnica i ustanoviteljica kongregacije Svete Družine. Rojena je bila 1787. leta i se je poznej kak redovnica izključno posvetila pomoči siromakom i betežnikom.

Vsi ti svetniki, ki bodo dosegli čast oltarja, so v preteklo stoletje vsaki na svoj način i vsaki v drugi razmeraj delali za pokristjanenje moderne družbe. Kongregacije, ki so je ustanovili, nadalūjejo njihovo delo. Cerkev vūpa, da bodo novi svetniki mogočni priprošniki pri Bogi za moderno družbo, ki je ravno v denešnji dnevaj zablodila v tolikšno stisko.

■ Ali res pokojni mislijo na nas ■ in se vračajo k nam?

Večkrat ljudje po smrti kakega svojega sorodnika pravijo, da se je prikazal ali, da je na kak način dal znamenje, da je prisoten doma ali pa, da je bil doma. Bral sem že več knjig, kjer pisec opisuje, da se je prikazala duša pokojnika in pustila za seboj sled. Tako n. pr. je neka duša pustila ožgano mesto, kjer se je dotaknila predmeta. Pisec pravi, da je to bila duša iz vic, ki je prišla prosit pomoči, da jo usmiljenje božje poprej reši trpljenja v vicah. Sveti Janez Bosko je videl nekega svojega sobrata po njegovi smrti, ki se mu je prikazal in mu naznanil, da ga je božja pravičnost ravnokar sprejela med nebeščane. Tako stoji v njegovem življenjepisu.

Teh dogodkov ne bom raziskaval, raje se pomudim pri vprašanju jeli to mogoče? V VIII. zvezku na 7 strani resne, češke revije (mesečnik) „Na hlubinu“, razpravlja učeni češki pater — bogoslovec, dominikanec E. S. o tej stvari. Vprašanje ni lahko, ampak zelo delikatno in težko. Dante Alighieri, veliki srednjeveški italjanski pesnik, ki je veliko čital Sveto pismo in študiral bogoslovne vede, je v svoji veliki pesnitvi o Raju — o nebesih (De Pavadiso) napisal sledeče: Veličast Boga, prazvroka vseh gibanj, pronica v vse vesoljstvo. Vsaka stvar odseva mu slavo, ta bolj, ta manj. Zato nas tem bolj žeja mora gnati, da čimprej ozremo tisto Bitje, ki božja v Njem in naša je narava (natura). Tam kjer Ono biva, tam ozremo, kar po veri tu imamo, tam vse spoznamo — tu na zemlji, prva počela (spoznanja) le imamo. (Div. Com. I. II. III.)

Mrtvi torej, ko zagledajo nebesa, vse svoje spoznanje obrnejo na Boga in v Njem dobe vse zadoščenje in le po njem zahrepene. Toda evangelij nas pa potolaži — nas zemljane namreč. Tam zasledimo, da ranjki imajo neko zavest tudi o zemljanih, katere se poslužujejo. V 16 poglavju pri sv. Lukežu beremo govor Gospoda, ko bogataš naroča Abrahamu in ga prosi naj pošlje ubogega Lazarja v ojegovo hišo iz nebes in naj Lazar naroči njegovemu bratu, kako morajo živeti, da ne pridejo v pogubo, kajti ako pride na zemljo kdo od umrlih se bodo spokorili.

Bogataš je bil sicer zavržen, a se je kljub temu zavedal tega kaj se godi na svetu in hoče vplivati na dogodke na zemlji. Tembolj upamo, da se zavedajo tega duše pravičnih, ki so v raju ali pa časovno v vicah. Gotovo pa je, da brez posebnega božjega dovoljenja ni mogoče stopiti na zemljo in posegati v življenje zemljanov. Bogatašu je bila odklonjena celo prošnja, da bi kdo drugi šel na zemljo in ne on sam. Nikjer pa Gospod ni rekel, da ne bi mogel kdo drugi iti in posvariti ljudi. Sv. Tomaž Aquinski, največji cerkveni učenjak posveča

razlaganju o možnosti vpliva nebeščanov na zemljane osem člankov, v svoji bogoslovni razpravi imenovani „Summa“ I. 79. On pravi: „Duše čeprav so ločene od telesa, vemo, da imajo zavest ker bivajo in kar biva, ima svoji bitnosti odgovarjajoče delovanje“. Imajo torej neko možnost spoznavanja, ki je nujna posledica bitnosti duha. Duše ločene od telesa so po bitnosti podobne angelom le, da so nižje stopnje od angelov. Zato so po zavesti in po spoznavanju podobne angelom, le v nižji stopnji. Angeli nimajo telesa zato vse spoznavanje dobivajo od Boga. Ko duše ločene od telesa ne morejo imeti čutnih zaznav več, dobivajo to od Boga. Toda ker je njihova duša od telesa ločena a je ostala ista, zato je tudi za grobom ohranila spoznavanje in duševno življenje. Lahko rečemo, da duša s smrtjo ni zgubila, ker je vedela na zemlji in ni ničesar pozabila in njeno življenje deluje naprej in misli na to kar je vedela in spoznala na zemlji.

Sv. Tomaž pravi, da duša pozna le to, kar je že prej znala na zemlji, bodisi s čutom ali vrojenim razmerjem — to je po krvni vezi. Toda ker je od zemlje odtrgana in nima telesa se tudi ne zanima naprej za zemljane. Toda ker je prinesla s seboj svoje spoznanje, ki si ga je pridobila na zemlji, svojo ljubezen, zato misli na krvne vezi, na sorodnike, se zanima zanje, posebno za one, ki so ji prijatelji in sorodniki, stariši, bratje in sestre. Ugibati o zemljanih more le na podlagi poprejšnjega spoznavanja, kajti po smrti nima več čutov in si nadaljnjega spoznavanja ne more več pridobivati. Toda čute ji neprimerno bolj spopolnjuje nekdo drugi — Bog.

Bog daje angelom razsvetljenje o tem, kar se kje na zemlji godi in angeli vedo vse, tudi najmanjše podrobnosti, duše umrlih pa le deloma, ne tako popolno. Tudi tako popolnoma duše tega razsvetljenja ne morejo razumeti, ker so manj popolna bitja od angelov. Zdi se pa, pravi Sv. Tomaž, da vendar duše veliko vedo posebno duše pravičnih, kaj se na zemlji godi, toda se ne zanimajo.

Radost, ki jo uživajo jih veže tako na Boga, da zemlja popolnoma odmre pred njihovo zavestjo. Le na ukaz božji se zanimajo za zemljane. Duše pa, ki niso v raju, o teh pa sv. Tomaž Akvinski misli, da je njih spoznanje tako nepopolno, da o dogodkih na zemlji ne vedo skoraj nič. Vedo sicer za svojce na zemlji, vedo kako se jim godi, toda zelo na splošno.

Sv. Tomaž je mnenja, da duše po prirodnem spoznanju ne vedo, kaj se na zemlji godi, ker so po božji volji ločene od nas in niso v ravnem neposrednem stiku z nami, zato se pa bolje spoznavajo z angeli in drugimi dušami. Z njimi se pogovarjajo in od njih dobivajo odgovore, v kolikor to dovoli božja volja, ki jo nebeščani na najbolj popoln način poslušajo in izpolnjujejo.

Zdi se pa vendar močno verjetno, da duše pokojnih vedo nekaj o zemskem življenju, posebno o teh, s katerimi jih vežejo

kake krvne vezi. Sv. Tomaž pravi: „po posebni božji odredbi se lahko prikažejo naši rajniki nam na zemlji in to osebno ali potom angela“.

Vendar je to izredna redkost, to ker ljudje pravijo, da so videli rajnega je le privid povzročen po močni domišljiji.

Moramo namreč vedeti, da duša, ki je ločena od telesa, popolnoma drugače sodi kakor mi tu na zemlji.

Že mi živeči drugače sodimo in gledamo na svet v zdravju, boleznih, nesreči a tembolj v smrtni nevarnosti a gotovo pa po smrti.

*** Zroči dušo Bogi, pa boš srečen. ***

Što ne bi rad bio srečen? Si že gda srečao človeka, ki bi sam sebi hudo želo? Takšega nega. Ščista razumljivo. Človeška narava se brani trpljenja. Stvorjeni smo za srečo ne za trpljenje, zato tudi srečo iščemo. Ali jo najdemo? Če smo stvorjeni za srečo, to je Stvoritelj Bog to srečo tudi morao poskrbeti, da jo človek lahko najde i dosegne. Ovak bi človek bio najnesrečnejše stvorenje. Za srečo bi bio stvorjeni, sreče pa dosegnoli ne bi mogeo. To bi bilo nesmileno. Kaj takšega neskončno modri Bog ne bi mogeo napraviti. Zato le vervlimo, da smo stvorjeni za srečo.

Marsišteri bi tū z glavov skimavao i dvojio. Kak je mo-goče, da je človek stvorjeni za srečo, a tak malo lūdi najde srečo? Če samo malo gledamo okoli sebe, vidimo, da so lūdje bole nesrečni kak srečni.

Tak se zgovarja človek, ki življenje gleda bole plitvo, ki ne pozna globine človeške duše, njenih skritih kotičkov, človek, ki ostane bole pri zvūnešnjosti, pa celo že vere ne pozna, ali samo na pol.

Razložimo si zato to važno pitanje človeške sreče, štero vsi iščemo.

Povedati moramo, da je prava sreča ne to, ka lūdje navadno majo za srečo. Lūdje vidijo srečo v zemelskih stvareh, v prvoj vrsti v bogastvi. Meti lepo hišo, dosta zemle, dosta penez, te si šče pa kcoj spraviti čast, lepo službo. To so stvari, štere si lūdje postavijo za svoj cio. Mislijo si, ko bi svojo srečo dosegnoli, če bi vse to meli. Toda samo te zemelske stvari človeka ne napravijo srečnoga. V njih človek ne najde toga ka išče.

Da je to istina, nam posvedoči vsakdenešnje življenje. Poznamo lūdi, lahko bi je z imeni navedli, šteri majo lepo hišo — palačo, majo peneze, krasno pohištvo, motor, velke službe, torej vse, ka lūdje držijo za srečo, pa so denok nesrečni. Pa šče jako nesrečni. Poznamo pa zopet takše, ki nemajo nikaj takšega zemelskoga. Živijo v siromaškoj, s slamov pokritoj hižički. Majo nekaj podstačk njiv, par dinarov za najpotrebnejše, hrano siromaško, obleko siromaško — pa so denok ve-

seli, srečni i zadovoljni. Takših slučajev je vse puno. To nam pa jasno kaže, da sreča ne v zvušnejših zemeljskih stvarih. Gotovo, da so te zemeljske stvari dobre i človek če jih ma, se počuti ešče bolše, če najde pravo srečo. Ali vkano bi se, če bi mislo, da je glavna sreča v teh zemeljskih stvarih.

Tista sreča, za štero je človek stvorjeni, je Bog sam; Stvoriteo, ne stvari, štere je Bog stvorio. To je resnica, ki nas jo vera vči, ki pa je tudi dokazana i potrjena s vsakdenešnjim življenjom. Bog nas je stvorio za sebe. Samoga sebe nam šče dati. Gda Njega najdemo i Ga mamó v svojem srci, te smo zaistino srečni. Če je pa naše srce prazno, brez Boga, se čutimo nesrečne. Nekaj nam menka, nekaj drugo kak bogastvo, hiša, penezi, čast, služba. Naša duša želi Boga. Njega šče meti. Tak jo je Bog stvorio, ka se neprestanoma nagible k Bogi, po Njem hrepeni, za Njim trepeče i je nemirna, nezadovoljna, nesrečna, dokeč Ga ne najde. Tak kak riba, ki je stvorjena za vodo. Vzemimo ribo iz vode, pa jo denimo kamakoli, na posteo, na perje, na travo, v senco ali na sunce, riba se bo metala, dokeč bo mogla, zato, ka se počuti nesrečno, če ne v vodi. Pa jo nosimo v naročji i jo božajmo kakkoli, pa njoj davlimo jesti kakšekoli dobrote, ne vzeme nikaj, vsa je nesrečna, dokeč je ne spustimo nazaj v vodo. Za vodo jo je Bog stvorio, v vodi se počuti srečno, v vodi šviga se pa ta i se od veselja meče tudi nad vodo.

Tak je človeška duša stvorjena za Boga. V večnosti bomo Boga gledali iz oči v oči. Tam Ga bomo meli v istini tak kak je. To bo naša nedopovedliva sreča. Tū na zemli pa mamó Boga po posvečujočoj milosti. Bog prebiva v duši po milosti. Milost mamó, če nemamo smrtnoga greha, ma vretino prave sreče. Če so ljudje nesrečni, nezadovoljni, je največkrat vzrok to, da v srci ne nosijo Boga, nemajo žive vere, ne trdnoga vūpanja, ne goreče lūbezni do Boga. Brez toga je pa človek kak riba brez vode.

Kda tak prave sreče v srci nema, ne najde mira i išče, išče srečo v vseh mogočnih zemeljskih stvarih. Edni ščejo najti veselje v penezaj, edni v pijači, edni v nečistosti itd. Zabadav iščejo mirū v teh rečeh, da ga ne najdejo. Nasprotno! Kem bole človek vživle te svet na nedovoljeni način, bole je daleč vkraj od Boga i zato tudi bole nesrečen. Le poglejmo pijanca: bole pije, bole je vničeni, zgūbleni; poglejmo nečistnika: bole se vдавle nečistomi poželenji, bole njemi duša joče, trpi. Ne najde prave sreče. Za srečo pa je stvorjeni i to šče najti. Srce ga vleče naprej k drugim stvarim, mogoče tam najde to, ka išče. Takši človek je podoben včeli, ki leče od cveta do cveta i išče med. Pa tak, da nebi našla to, ka išče pusti cvet i leti na drugoga.

Da bi človek samo malo premislo po svojoj zdravoj pameti, bi spoznao, da je nespameten vsakši, ki Boga zapusti, ki ne več prijateo i se ne briga za bože zapovedi. Sam sebe je ločo od prave sreče i vse drugo njemi je ne more nadomestiti.

Ka se pravi Bogi služiti?

Ne dugo kak sem se pogovarjao z dečkom, ki ga je vno-gokaj težilo na srci, pa si sam ne znan dati odgovora. Tudi na vero sva prišla v svojem pogovori. I gda mi on razklada svoje mišljenje od Boga, od večnosti, od naše dužnosti do Boga, sem se čudo kak strašno mišljenje je meo on od Boga, od naše dužnosti. V Bogi ne vido nikaj lepoga, nikaj veseloga, nikaj sladkoga, nikaj lübeznivoga, nikaj dobrotlivoga. Njemi je Bog strašen Gospod, s čemernim obrazom, ki ostro obrača svoje oči po nas siromačevih grešnikov i pazi, gda šteri kaj pregreši, da si ga te zapomni i gda pride vora obračuna, da ga te prime s svojov nesmilenov rokov i ga stisne.

Tomu dečki tudi ne šlo v glavo, kak se more človek zveličati. Človek da zato živi, da Bogi služu i se tak zveliča. Što pa je na zemli, ki bi spoj Bogi služu? Mogoče kakše sestre po samostanih ali kakši strogi redovniki. Po takšem se te malošto zveliča.

Pitao sem ga, ka on misli pod tom „Bogi služiti“. Pa mi odgovori, da moliti, v cerkvi biti, klečati. To je po njegovom Bogi služiti. Pa mi te tudi včasi ovadi, da on toga ne zmoro, zato pa raj nikaj ne moli i nikaj v cerkev ne hodi, tudi k spo-vedi ne, nego živi i vživle, kde more i kak more.

Siromaški dečko, kak se mi je milo. Ovak dobroga srca, ne grobjan, ne preklinjevalec, lepoga, vlüdnoga oponašanja, ali od Boga i od človeških dužnosti tak strašno mišljenje meo, da se je sam sebe prestrašo i gda vido, ka on toga ne zmoro, je raj vse ta nehao. O, če bi te dečko poznao svojega nebeskoga Očo, njegovo dobrotlivost, lübezen, smilenost i njegove žele do nas, kak vse inači bi te svojo vero spoštüvao, jo cenio, kak inačiše veselje bi najšeo v veri i bi zato tudi svoje življenje vse inači obračao. Tudi on bi začno Bogi služiti, pa bi v tom najšeo neizmerno več veselja kak pa zdaj, gda ga išče v po-svetnih, grešnih stvarih.

Pa sem si mislo, koliko je takših dečkov, pa tudi moškov, dekeo i žensk, ki majo tak krivo mišljenje od Boga i od svoje dužnosti i ravno zato ne živijo prav.

Što misli, da je Bog samo nekaj strašnoga, ki komaj čaka kak bi koga mogeo v grehi zadrobišati i ga nesmileno kašti-gati, tisti misli od Boga popolnoma krivo. Tisti Boga ne more rad meti, nego se ga samo jako boji i zato svojih dužnosti tudi ne opravla iz lübeznosti do Boga, nego samo iz strahü. To je pa nikak ne kršćansko mišljenje, tak je naš Gospod Jezuš od Boga ne govorio, nego ravno naopak. I kristjan, ki pred Bogom samo trepeče i beži pred njim, ne dela Bogi veselje nego ga žali.

Bog žele, da ga držimo za takšega kak je v istini. I kakši je Bog v istini, nam najbolje po pravici pravo Jezus, ki Boga najbolje pozna. Jezus pa nam je Boga predstavo kak našega nebeskoga Oč. Oča naš, ki si v nebesaj . . .

S tov rečjov: Oča — je najlepše povedano, ka nam Bog je. Če je On naš Oča, te smo mi njegova deca. I če to prav razmimo, te v Bogi vidimo nekaj najlepšega, najbolšega, najlubeznivejšega, te v Bogi najdemo pravo, čisto veselje, s šterim se svetno veselje ne da primerjati.

Oča naš . . . Da to prav razmimo, si mislimo ednoga dobrega zemelskoga oč. Se razmi, da bo to samo edna medlovna prispodoba, ali pomagala nam bo, da bomo bole razmili, ka pomeni Oča naš, ki si v nebesaj.

Oča svojo deco lübi, zato jím samo dobro želi. Želi, da bi deca bila srečna, zadovolna, vesela. Kelko on more tüdi vse napravi, da deca to svojo srečo dosegnejo. I se veseli, če so deca vesela, žalosti se pa, če deca trpijo.

Dober oča svoje dete lübi, zato skrbi za njega. Ne njemi je vseedno, gde dete hodi, boji se, da se njemi ne bi zgodila kakša nesreča. Če svoje dete kama pošle, zna ob šteroj vöri mora dete priti domov. I če ob tistoj vöri ne pride, ga to začne skrbeti. I če deteta ešče le nega, ide oča vö na pot gledat, če dete ešče nejde domov. I če deteta šče le duže nega, se oča obleče i ide proti svoje dete iskat. Vsikdar bole se za dete boji. I gda ga zagleda, se ves razveseli i s srca se njemi skotne žmeten kamen skrbi. Svoje dete resno popita, gde je hodilo tak dolgo, ka se njemi je zgodilo, da ne prišlo na vöro domov i gda zvedi za vzrok, ga resno pokara, naj se drügoč pazi — i oba se napotita s skritim veseljom proti domi.

Če že zemelski oča tak pazi na svoje dete, če že to malo srce zemelskoga oč. zmöre takšo lübezen do svojega deteta, kak nas te more lübiti nebeski Oča, ki ima neskončno lübezen do nas. Kak skrbi nebeski Oča za svoje dete, da se ne bi gde zgübilo, zablodilo na nevarnih potih življenja. Kak skrbno spremla ako nebeskoga Oče vse naše korake, da ne bi vodili v nevarnost. I gda vidi to nevarnost, ki je mi dostakrat šče ne opazimo, nas že na neviden način proba odvrnoti od nevarnosti. Dostakrat tüdi s silov, s tem da nam pošle kakšo drügo nesrečo, ki nas stavi, da nejdemo naprej do velke nesreče.

Zaistino se svojemi nebeskomi Oči najbolje mirno i gvišno lahko zavüpamo. On nas ne vkani, niti nas ne more vkaniiti, zato, ka je Bog i nema v sebi hinavščine. Kak sladko je to razmiti i se te popolnoma vrči v naročje bože, tak se dete dostakrat vrže svojemi oči v naročje. Kak je veselo, če Boga tak pravilno razmimo, kak svojega najbolšega Oč. Takšemi Bogi slüžiti je radost, ne težava. V srci našem se najmre nujno vüžge lübezen do Boga i ta lübezen nas sili, da vsikdar iščemo priliko, kak bi Bogi vgajali. Ne vidi se nam pretežka niedna žrtev, če le znamo, da z njov Bogi veselje delamo.

I gda sem tistomi nesrečnomi dečki tak i podobno razlagao, so se njemi oči samo zaiskrile. Nekše čudno čustvo ga je pohajalo. Začno je slütiti, kak dober je Bog, kak lepi je Bog, kak zaistino vreden, da se od posvetnih reči vkrej obrne i se Bogi zroči. Slüto je, da pri Bogi najde pravo srečo, ki ga dozdaj v grešnom vživanji ne najseo.

Pa toga dobroga Boga on dozday ne poznao . . .

Skoro bi dobo veselje, da bi tüdi on začno Bogi slüžiti tak, kak si je to on zamišlao: da bi se odpovedao sveti i se podao v samoto, gde bi samo molo, premišlavao, se z Bogom pogovarjao.

Pa se začneva tüdi od toga pogovarjati: ka se pravi Bogi slüžiti. O, kak so njemi lica žarela, gda je čüo, da Bogi slüžimo z vsem, kajkoli delamo, da le ne delamo kaj pregrešnoga i da delamo z dobrim namenom. Bogi lahko slüžimo vsakši den od zajtra do večera, vsakšo vöro vsakšo minuto, vsakši hip, če le opravlamo to, ka je naša dužnost te den, to vöro, to minuto. Tüdi najbolje zamazana dela so Bogi na čast, če jih le dobrovolno opravlamo. Gda zajtra češeš, zmetavleš, Bogi slüžiš, zato, ka opravlaš svojo dužnost. Gda kühaš, svi-nje hraniš, posodo pereš, Bogi slüžiš, zato opravlaš svojo dužnost. Gda kosiš, orješ, sejaš, žagaš, hubliš, sekaš, kopaš, paseš, čteš, Bogi slüžiš, zato, ka opravlaš svojo dužnost.

Se posebno je vse naše delo slüžba Bogi, če pred delom obüdimo dober namen. Bar zajtra, gda stanemo i se v jütranjoj molitvi Bogi zročamo, pa zednim obüdimo dober namen: Moj Bog, vse ka bom gnješ mislo, govorio, delao i trpo, naj bo Tebi na čast. Če to zajtra Bogi povem, te je ves den edna sama slüžba boža. Tüdi, če sedim, ali se sprehajam, ali jem — vse je Bogi darüvano, čeravno vsikdar na to ne mislim. Da sem le zajtra obüdo dober namen — Bog je to čüo, On si to zapomni i ne pozabi, čeravno mi celi den več na to ne mislimo.

To se pravi Bogi slüžiti: svoje vsakdanešnje dužnosti lepo opravlati.

I če zdaj to dvoje združimo, najmre miseo, da je Bog naš nebeski Oča, mi njegova deca i da On od nas nikaj drügo ne žele kak to, da opravlamo svoje vsakdanešnje dužnosti. Njemi verno i vdano — kak lepo je te življenje. Naša sveta vera je zaistino kak sunce, ki nam sveti pa tüdi segrevle. Samo žalostno je to, da poleg toga sunca vnogi v kmici blodijo i v mrazi zmrzavlejo.

